

Jan Paweł II: Chrystus naprawdę zmartwychwstał

O wzniosła tajemnico tej Świętej Nocy! Nocy, w której przeżywamy na nowo to przedziwne wydarzenie zmartwychwstania! Gdyby Chrystus pozostał więźniem grobu, istnienie ludzkości i całego stworzenia niejako straciłoby swój sens. Lecz Ty, Chryste, naprawdę zmartwychwstałeś! — mówił Jan Paweł II w homilii na wigilię paschalną w 2003 r.

1. «Nie bójcie się! Szukacie Jezusa z Nazaretu, ukrzyżowanego; powstał, nie ma Go tu» (Mk 16, 6).

O świcie pierwszego dnia po szabacie, jak mówi Ewangelia, kilka kobiet poszło do grobu oddać hołd ciału Jezusa, ukrzyżowanego w piątek, które zostało pośpiesznie owinięte w płótno i złożone w grobie. Szukają Go, ale nie znajdują; nie ma Go już w miejscu, gdzie został pochowany. Pozostały jedynie znaki przypominające o Jego pogrzebie: pusty grób, chusty, całun. Kobiety ogarnia strach na widok «młodzieńca (...) ubranego w białą szatę», który im oświadcza: «powstał, nie ma Go tu» (tamże, 16, 5-6).

Ta zdumiewająca wiadomość, która miała zmienić bieg historii, od tamtej pory nieprzerwanie przekazywana jest z pokolenia na pokolenie; orędzie stare, lecz ciągle nowe. Usłyszeliśmy je po raz

kolejny podczas tego paschalnego czuwania — które jest matką wszelkiego czuwania — i teraz rozlega się ono po całej ziemi.

2. O wzniosła tajemnico tej Świętej Nocy! Nocy, w której przeżywamy na nowo to przedziwne wydarzenie zmartwychwstania! Gdyby Chrystus pozostał więźniem grobu, istnienie ludzkości i całego stworzenia niejako straciłoby swój sens. Lecz Ty, Chryste, naprawdę zmartwychwstałeś!

Wypełniło się zatem to, co zostało zapisane w Piśmie, którego słuchaliśmy przed chwilą w Liturgii Słowa, ukazującej kolejne etapy całego planu zbawienia. Na początku stworzenia «Bóg widział, że wszystko, co uczynił, było bardzo dobre» (Rdz 1, 31). Abrahamowi obiecał, że «wszystkie ludy ziemi będą sobie życzyć szczęścia [takiego, jakie jest udziałem] twego potomstwa» (Rdz 22, 18). Wysłuchaliśmy również jednej z najstarszych pieśni tradycji żydowskiej, która ukazuje znaczenie dawnego «wyjścia», kiedy to «wybawił Pan Izraela z rąk Egipcjan» (Wj 14, 30). Wypełniają się nadal za naszych dni prorockie obietnice: «Ducha mojego chcę tchnąć w was i sprawić, byście żyli» (Ez 36, 27).

3. W tę noc zmartwychwstania wszystko rozpoczyna się znowu od «początku»; stworzenie odzyskuje swe autentyczne znaczenie w planie zbawienia. Jest to jakby nowy początek historii i kosmosu, albowiem Chrystus zmartwychwstał «jako pierwociny spośród tych, co pomarli» (1 Kor 15, 20). On, «ostatni Adam», stał się «duchem ożywiającym» (1 Kor 15, 45).

Nawet grzech naszych przodków jest opiewany w orędziu wielkanocnym jako *felix culpa*: «O, szczęśliwa wina, skoro ją zgładził tak wielki Odkupiciel!» Gdzie wzmógł się grzech, tam jeszcze obficie rozlała się łaska, a «kamień odrzucony przez budujących stał się kamieniem węgielnym» (Psalm responsoryjny) niezniszczalnej budowli duchowej.

W tę świętą noc narodził się nowy lud, z którym Bóg zawarł wieczne przymierze we krwi Słowa wcielonego, ukrzyżowanego i zmartwychwstałego.

4. Członkami ludu odkupionych stajemy się poprzez chrzest. «Przez chrzest zanurzający nas w śmierć — przypomina apostoł Paweł w Liście do Rzymian — zostaliśmy razem z Nim pogrzebani po to, abyśmy i my postępowali w nowym życiu — jak Chrystus powstał z martwych dzięki chwale Ojca» (6, 4).

Ta nauka odnosi się w sposób szczególny do was, drodzy katechumeni, którym za chwilę Matka Kościół przekaże wielki dar życia Bożego. Boża Opatrzność przywiodła was tu z różnych krajów, abyście u grobu św. Piotra przyjęli sakramenty inicjacji chrześcijańskiej: chrzest, bierzmowanie i komunię św. W ten sposób wejdziecie do domu Pana, zostaniecie uświęceni olejem radości i będziecie mogli karmić się Chlebem niebieskim.

Wspierani mocą Ducha Świętego, zachowujcie wierność Chrystusowi i odważnie głoscie Jego Ewangelię.

5. Drodzy bracia i siostry, zgromadzeni w tej bazylice! Również i my za chwilę zjednoczymy się z katechumenami, aby odnowić nasze przyrzeczenia chrzcielne. Na nowo wyrzekniemy się szatana i jego czynów, aby niewzruszenie trwać przy Bogu i uczestniczyć w Jego planie zbawienia. W ten sposób potwierdzimy, że coraz bardziej chcemy żyć zgodnie z Ewangelią.

Niech Maryja, radosny świadek zmartwychwstania, pomaga wszystkim «postępować w nowym życiu» i uświadomi każdemu z nas, że «dawny nasz człowiek został współukrzyżowany» z Chrystusem, i dlatego powinniśmy uznać, że jesteśmy ludźmi nowymi, i jak ludzie nowi postępować «żyjąc dla Boga w Chrystusie Jezusie» (por. Rz 6, 4-11). Amen. Alleluja!g

Jan Paweł II

Copyright © by L'Osservatore Romano (6/2003) and Polish Bishops Conference